

КО ЈЕ КО

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрисао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бейџон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Еџике љријоведања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдихем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домеџи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјераџив новума: Први свеџски раџи у срјској и анилоамеричкој међураџиној љрози* (2021), приредио књигу *Проза о љрози: фрајмениџи о крајкој љричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сиђушине љриче: срјска микрољрича* (2021) и панораму *Последња Аџиари љенераџија: љанорама новосадских љрозаисџи љенераџије осамдесеџих* (2021). Живи у Новом Саду.

Владан Бајчеџија (1985, Босанска Крупа), дипломирао је на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Књиге: *Борислав Михајловић Михиз: криџичар и љисаџ* (2021) и *Non omnis moriar: о љоезији и смрџи у оџусу Владана Деснице* (2022). Живи у Београду.

Ален Брлек (1988, Загреб), аутор је збирки песама *Меџакморфозе* (2015), објављене на темељу

освојене Награде „На врх језика“ 2014. године, *Праџиџина* (2017) и *Санџ* (2019). Члан је Хрватског друштва писаца, европске платформе за песništvo *Версоџолис* и део музичко-поетског пројекта *Зарон*.

Јосиф Александрович Бродски (*Иџсџф Алекса́ндрович Бро́дский*; 1940, Лењинград, СССР – 1996, Њујорк, САД), руски песник и есејиста јеврејског порекла, добитник Нобелове награде за књижевност 1987. године. Рођен је у јеврејској породици у Лењинграду (данашњи Санкт Петербург) као син фотографа у совјетској морнарици. У петнаестој години напустио је школу и покушао да се упише у подморничку школу, али без успеха. Након одлуке да постане лекар радио је разне послове у болницама. Поред тога радио је на свом образовању. Научио је енглески и пољски језик (како би могао да преводи поеме Чеслава Милоша, који је био његов пријатељ). Проучавао је класичну филозофију, религију, енглеску и америчку поезију. Почео је да пише 1956. године. На његову поезију утицала је Ана Ахматова. У Совјетској Русији његова дела нису објављена, док је у САД објавио *Песме и љоеме* (1965), *Сеђања на Т. С. Елиџија* (1967) и збирку поезије *Сџаниџа у љусџињи* (1970). Године 1963. оптужен је за „друштвени паразитизам“ и осуђен на присилни рад у области Архангелска. Казна му је смањена након протеста еминентних совјетских и европских књижевника као што су Јевгениј Јевтушенко и Жан Пол Сартр. Године 1972. био је принуђен да напусти СССР. Настањује се у САД где као амерички држављанин предаје историју руске и енглеске књижевности на колеџу у Маунт Холиоку. У САД објавио је следећа дела: *Крај бел еџока* (1977), *Део љовора* (1977), *Нове сџаниџе за Авџусџ* (1982), драму *Мрамор* (1984), есеја *Удовољџиџи сенџи* (1986), *Ураниџа* (1987), *Водени жиџ* (1991), *О џиуџовању и разуму*. За збирку есеја *Удовољити сенџи* добио је престижну награду америчке књижевне критике 1986, а наредне године постаје почасни доктор универзитета у Јејлу као и члан Америчке

академије и Института за књижевност. Добио је Нобелову награду за књижевност 1987. године, а 1991. одликован је Легијом части. Умро је од срчаног удара 28. јануара 1996. године. По сопственој жељи сахрањен је на гробљу Сан Микеле у Венецији.

Ахмет Ђуке (1970, Маниса, Турска), турски писац. За своје збирке приповедака награђен је престижним турским наградама „Огуз Атај“ и „Саит Фаик“. Године 2006. објавио збирку прича *У кући нема никога*. Након што су његове приче привукле пажњу на блогу *ON8*, преточио их је у роман који је 2013. године добио награду за најбољи оmlадински роман. Живи у Измиру и пише приповетке, романе, приче за децу и сценарије.

Бојан Васић (1985, Банатско Ново Село), објавио је следеће збирке песама: *Срча* (2009), *Томашо* (2011), *Ицшус* (2012), *13* (2013), *Дешроиш* (2014), *Волфрам* (2017), *Тојло биље* (2019), *Бриг* (изабране песме, 2021) и *Удаљавање* (2022), као и роман *Власиљелински* (2022). Добитник је награда „Матићев шал“, „Млади Дис“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“. Живи у Панчеву.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као ванредни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић љубољубица: ојлед из имагологије* (2003), *Чинови љисвајања: од теорије ка прајамитици* (2005), *Књижевност, култура, ушобија: ојлеги* (2011), *Српска љубољубица култура 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Девећ српских љесника* (антологија, 2012), *Књижевност и ошор* (2015), *Анашомја робе: ојлеги из кришке љолишчке економије* (Са Алпаром Лошонцем, 2016) и *Компаративна књижевност и култура – кришчки увод* (2019); уредио је *Прејледни речник компаративне књижевности и културе* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Радмила Гукић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине љрозоре* (1978), *Намасише, Индијо* (1984; путописна

проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусства љрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене љрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У љошрази за љавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиографска радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Животи и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сшара љрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ље је Чехов? – разговори о љрози* (2015), *Вијешнам и девеш змајева* (2016), *Кришка љамћења* (2017), *Кубанске љријашељице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић* (1836–1838) (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Гордић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Аллен и др.). Објављене књиге: *Синшакса шшине: љоешика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминвеј – љоешика крашке љриче* (2000) *Коресшонгенција – шшкови и ликови љосшмодерне љрозе* (2000), *Виршшелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Виршшелна књижевност ИИ* (2007), *На женском коншшненшш* (2007) *Формашширање* (2009),

Мислишка и механика (2010) *Увод у родне теорије* (уџбеник, *група аутора*) (2011). Живи у Новом Саду.

Кристијан Екер (*Christian Eccher*; 1977, Базел, Швајцарска), мастерирао је и докторирао филологију, лингвистику и књижевност на Универзитету у Риму. Објавио је књиге *Вејшар са којна* (2015), *Пешчана граница – ни Зајад ни Исиок* (2018) и *Лина Бауш и њен Танциџеајшар – историја и сусрећи* (2020). Ради као доцент за италијански језик и културу на Филозофском факултету у Новом Саду.

Маријана Јелисавчић (1992, Перућац), основне и мастер академске студије српске књижевности завршила је на Филозофском факултету у Новом Саду, где је 2016. године одбранила мастер рад на тему „Елементи хорор фантастике у роману српског предромантизма“, за који је одликована Бранковом наградом Матице српске. Добитница је годишње награде Филозофског факултета у Новом Саду за најбољег младог истраживача из области хуманистичких наука за 2020. годину. Објавила је збирку прича *Прихваћени и ну?* (2022). Тренутно је на докторским студијама српске књижевности у Новом Саду. Са Миленом Зорић транскрибовала је и приредила роман Јована Чокрљана *Опелдало добродетелџи и верносџи* или *жалосна љикуљенија Драгољуба и Љубице* из 1829. године. Живи у Новом Саду.

Ида Јовић (1977, Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду 2001. године. На истом факултету радила је као демонстратор и стекла је звање магистра наука 2009. године одбравивши тезу „Књижевно стваралаштво Пинар Кур“. Звање доктора књижевних наука стекла је 2015. године, након што је одбранила докторску дисертацију под насловом „Елиф Шафак и турски постмодернизам“. У звање доцента изабрана је 2020. године на Академији за националну безбедност, где је од 2019. године ангажована као професор турског језика. Активно се бави академским радом и превођењем са турског језика.

Јелица Кисо (1979, Београд), пише поезију, прозу и критику. Завршила је Филолошки факултет у Београду. Добитница је књижевне награде *Улазница 2009* (прва награда за поезију). Објавила је збирке поезије *Црна срећа* (2010), *Гвоздени шањир* (2015) и *Гледај, враћају се* (2021). Бави се

визуелним радовима, аудио-записима и (текстуалним) инсталацијама. Објављује у књижевним часописима. Члан је Српског књижевног друштва. Живи у Београду.

Саша Кнежевић (1971, Сарајево), дипломирао је и магистрирао на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирао је на Филозофском факултету на Палама, где је и запослен као ванредни професор за научну област Специфичне књижевности (Србистика). Аутор је романа: *Јадни мој Марко* (2004), *Ошкул џамеш оном ко је нема* (2013) и *У сјећању на заборав* (2015); научних студија: *Вишњићев ђеснички сјоменик револуције* (2012), *Прејознавања* (2017) и *Из шавнице сунце ђројријало* (2018). Приредио је антологије народне књижевности: *Ејске народне ђјесме* (2017), *Лирске народне ђјесме* (са Јеленком Пандуревић, 2018) и *Народне ђријовијејске и ђрегања* (са Јеленком Пандуревић, 2018). Живи на Палама.

Александар Косић (1973, Ужице), доктор књижевних наука. Аутор студије *Фијуре ђреображаја у књижевном делу Данила Киша и Прима Левија: од књижевне ђоејшике до културне аџиројолојје* (Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“, 2019). С италијанског језика превео роман *Салџо морјшале* Луиђија Малербе и избране текстове Ђорђа Манганелија, Пјера Паола Пазолинија, Прима Левија и Леонарда Шаше. Живи и ради у Београду.

Тања Крајчевић (1946, Сента), дипломирала је и магистрала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Објавила је преко тридесет књига поезије и петнаест књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превођене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуну.

Александар Б. Лаковић (1955, Пећ), на Медицинском факултету у Приштини дипломирао 1980. године, а специјализацију из интерне медицине 1988. године у Београду. Пише поезију, књижевну

критику и есеје. Уредник је часописа „Кораци“ од 2013. године. Објавио је књиге песама: *Ноћи* (1992), *Заседа* (1994), *Повраћајак у Хиландар* (1996), *Дрво слепој јаврана* (1997), *Док нам кров прокишњава* (1999), *Ко да нам враћи лица усвојив изубљена* (изабране песме, 2004), *Нећеш у јесму* (2011), *Силазак анђела: њокосовски циклус* (2015), *Гласови неба јод земљом* (2016), *Хиландар, повраћајак у себе* (2020) и *Слово о речима* (2022); књиге есеја: *Од шопеа до сродника: Мишолошки свешт Словена у српској књижевности* (2000), *Токови ван шопеа: Аутистични јеснички постојаци у савременој српској поезији* (2004), *Језикотворци: Гонјоризам у српској поезији* (2006), *Дневник речи: Прикази и есеји јесничке српске продукције 2006–2007* (2008), *Дневник јасова: есеји и прикази српске јесничке продукције 2008–2009* (2011), *Ђорђе Марковић Кочер: језик и миш* (2013), *Дневник стихова: есеји и прикази српске јесничке продукције 2010–2012* (2014), *Дневник јесаме: прикази и есеји српске јесничке продукције 2013–2015* (2016), *Речи у сенци: оједи о прећушаној српској поезији завршне шрећине двадесетог и почетка двадесет првог века* (2018) и *Поетички шештајих: јоеишке јесника рођених између 1956. и 1965. године* (2020); књиге путописа *Хиландарски јушокази* (2002) и *Хиландар и Свећа Гора, између миша и историје: јушојис у слици и речи* (2018), роман *Кад куће нисмо закључавали* (2017). Живи у Крагујевцу.

Јелена Лалајовић (1994, Београд) је књижевна критичарка и активисткиња. Основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је тренутно на другој години докторских студија. Запослена је као истраживачица приправница у Институту за књижевност и уметност, где ради на пројекту „Улога српске периодике у формирању књижевних, културних и националних образаца“. Једна је од оснивачица удружења књижевних критичарки *Побуњене чишћељке*. У коауторству са Христином Цветичанин Кнежевић написала је *Приручник за уопштебу родно осељивој језика*.

Ђорђо Манганели (Giorgio Manganelli; 1922, Милано – 1990, Рим), италијански је неоавангардни приповедач и есејиста, новинар, књижевни критичар, теоретичар и преводилац. У Милану је похађао гимназију, а у Павији студије на Факултету политичких наука. Године 1953. сели се у

Рим, где ради као професор енглеског језика на Педагошком факултету и започиње сарадњу с италијанском државном телевизијом и књижевним часописима, за које објављује прве критичке приказе. Од 1959. због душевних сметњи посећује јунговског психоаналитичара Ернста Бернхарда. Године 1963. присуствује оснивању *Групе 63* у Палерму и том приликом прилаже есеј „Књижевност као лаж“. Под истим насловом, пет година касније, објављује збирку књижевних огледа. Након пресељења у Болоњу путује као новинар у Кину, Малезију и на Филипине. Писао је за недељнике *L'Espresso*, *Il Mondo*, *L'Europeo*, *Epoca* и дневне листове *Corriere della Sera*, *La Stampa*, *Il Giorno*, *Il Messaggero*. С енглеског је преводио Бајрона, Џејмса, Елиота, Поа, О'Хенрија. Приповедачки опус, који су посебно обележила дела *Урнебесна шрапелуја* (*Hilarotragoedia*, 1964), *Нови коментар* (*Nuovo commento*, 1969), *Даљим бојовима* (*Agli dei ulteriori*, 1972), *Пинокио: једна уопрежна књија* (*Pinocchio: un libro parallelo*, 1977), *Центурија: сто малих романа река* (*Centuria: cento piccoli romanzi fiume*, 1979), *Из љакла* (*Dall'inferno*, 1982), стоји у знаку апсурда, херметичности, експеримената с топиком и жанровским обрасцима (често прибегавање облицима који су нека врста синтезе трактата и визије), као и рафиниране ироније, која често прелази у сарказам. Неколико збирки књижевних огледа, новинских чланака, путописних записа и интервјуа му је постхумно објављено.

Пејтар Милораговић (1970, Горњи Милановац), објавио је следеће књиге поезије: *Средоземља* (1997), *Порто* (2000), *Слајдови* (2004), *Колонија* (2007), *Последња вечера* (2010), *О зеленом камиону и грујом* (2014) и *Рубови* (2018). Добитник је Награде „Млади мај '97“ и „Бранкове награде“ (1998) за најбољу прву књигу. Живи у Горњем Милановцу.

Виолеша Мишровић (1989, Нови Сад), основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је књигу изабраних књижевних критика и есеја *Херменевтичка јрисијанишћа* (2018).

Марија Ненезић (Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду на Групи за српску и општу књижевност. Уредница је у редакцији за културу РТС-а. Живи у Београду.

Славомир Саша Нишавић (1959, Бијело Поље, Црна Гора), студирао је у Приштини, Београду и Новом Саду. Објавио је песничке књиге: *Придржавање душе* (2003), *Кошуљица* (2004), *Гребени* (2007), *Заборањени дечак* (2018), *Чесџица* (2020) и *Гавранов хлеб* (2021). Песме су му превођене и заступљене у више антологија и зборника. Члан је Друштва књижевника Војводине и Удружења књижевника Србије. Живи у Новом Саду.

Душан Пајин (1942, Београд), филозоф и естетичар, професор универзитета. У свом научном раду бави се превасходно уметношћу, филозофијом и културом далеког Истока. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1968, а докторирао у Сарајеву 1978. године. Прве текстове почео да објављује 1963. у *Студенту* (ликовне критике и есеје). Од тада објавио више од 500 библиографских јединица – студије, чланке, критике и приказе – у нашим и страним часописима (Енглеска, САД, Кина, Француска итд.), као и дванаест књига из области историје културе и филозофије уметности, као и збирку поезије на кинеском. Приредио је дванаест књига, укључујући *Анџологију југословенске поезије* – 1950–95 (објављена кинеском – 1997, Тајпеј, 1998, Пекинг). Бави се и сликарством. Радио је као уредник у „Нолиту“, а био је и главни уредник часописа *Културе Источног* (1983–1992). Од 1994. је ванредни професор, а у периоду 1999–2009, редовни професор Факултета ликовних уметности у Београду за предмет Филозофија уметности. Од 2009. године је у пензији. Живи у Београду.

Кајсарина Панџовић (1994, Београд), основне и мастер студије завршила је на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Тренутно ради на Институту за књижевност и уметност у Београду. Пише и објављује књижевну критику, есејистику, научне радове и поезију у периодици, научним зборницима и на интернет порталима. Објавила је песничке збирке *Унутрашње невреме* (2019) и *Ритуал пред спавање* (2022). Песме су јој превођене на немачки, шпански, француски и словеначки језик. Живи и ради у Београду.

Милан Первић (1991, Љиг), студент четврте године на Филолошком факултету Универзитета у Београду на Катедри за општу књижевност и

теорију књижевности. У родном граду је завршио основну и средњу школу као ђак генерације. Након успешне каријере у професионалном спорту, одлучио се за студије књижевности у току којих исказује посебна интересовања за књижевност романтизма и реализма.

Мирјана Пејровић Филиповић (1976, Талин, Естонија), дипломирала је и докторирала на Одсеку за руски језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. Преводи са руског језика. Објавила је збирку поезије *Палимјесет* (2007) и збирку есеја и чланака *Експлозија синтаксичке машине* (2021). Живи у Кини.

Иван Рагосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. радио је као уредник у књижевном часопису *Реч*, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе“. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене српске прозе* (1999). Живи у Београду.

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонашана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво поље*

(2010), *Сайори* (2013), *Сребрна мајла ђада* (2017) и *Љубавна ђесма* (2020), збирке прича *Есјирандо* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зајиси из чиђања* (2014).

Невена Сћефановић (1970, Панчево), дипломирала је на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу Филолошког факултета у Београду. Ради као професор у Гимназији „Урош Предић“ у Панчеву. Пише књижевну критику за Уметнички магазин *Квартал*.

Мирољуб Тодоровић (1940, Скопље), оснивач је и теоретичар српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета сигнализам. Дипломирао је на Правном факултету у Београду. Радио је као новинар, професор у средњој школи, секретар редакције, уредник часописа и саветник за међурепубличку и међународну културну сарадњу у Министарству културе Републике Србије. Године 1982. отишао је у пензију и у потпуности се посветио књижевном и уметничком раду. Поезија, есеји и интермедијални радови Мирољуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима, часописима и интернет порталима у Европи, Северној и Јужној Америци, Аустралији, Јужној Кореји и Јапану. Као уметник, имао је четрнаест самосталних изложби и излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности. Објавио је преко педесет књига поезије и још четрдесетак књига прозе, есеја, полемика и др. Добитник је више награда и признања за свој рад, између осталог „Павле Марковић Адамов“, „Оскар Давичо“, „Тодор Манојловић“, Вукове награде, Награде Вукове задужбине, Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије и других.

Олеј Томић (1968, Нова Градишка, Хрватска), српски и хрватски књижевник и романописац. Студирао је компаративну књижевност и филозофију на Филозофском факултету у Загребу. Књижевни рад почео је са песмама објављеним на страницама загребачког часописа *Quorum*. Објавио је следеће књиге: *7 иза вилице* (песме и кратке приче, 1993), *Orso Negru* (кратке приче, 1997), *Incognito* (роман, 2001), *Out of the blue* (роман у фрагментима, 2002), *Француски календар* (роман,

2006), *Повређеноси* (роман, 2011) и *Улрика Глезер* (роман, 2019). Од 1991. живи у Суботици.

Свејислав Травица (1939, Бачко Петрово Село), студирао је југословенску и светску књижевност у Београду. Песник и преводилац. Члан Удружења књижевника Војводине. Објављене књиге поезије: *Мудроси кајања* (1996), *Слике срећног времена* (2001), *Монолој* (2004), и *Чиђајући самоћу* (2008). Превео и проредио антологију руске андерграунд поезије *Мршве ће у црне усне бела ноћ ђољубићи* (2006), као и следеће књиге: Осип Манделштам, *Вороњешке свеске* (2009), Борис Рижји, *У Русији се расиђаје заувек* (2011), Осип Манделштам, *Изабране ђесме* (2012), Алексеј Макушински, *Минхенски дневник* (2015) и др. Уредник је часописа за књижевност и уметност *Tusa*.

Енес Халиловић (1977, Нови Пазар), приповедач, романијер, песник, драмски писац. Објавио је збирке поезије: *Средње слово* (1995), *Блудни ђарий* (2000), *Лисцилови на води* (2007), *Песме из болесци и здравља* (2011), *Зигови* (2014) и *Секвоја* (2022); збирке прича *Појомци одбијених ђросаца* (2004), *Кайшларне ђјаве* (2006) и *Чудна књија* (2017); драме *In vivo* (2004) и *Кемей* (2009) и романе *Еј о води* (2012), *Ако гујо ђегаш у ђонор* (2016) и *Љуги без ђробова* (2020). Основао је књижевни часопис *Сенци* и књижевни интернетски часопис *Eckertapp*. Приче, поезија и драме објављене су му у засебним књигама на енглеском, пољском, француском, македонском, турском, албанском и бугарском језику, а проза и поезија је преводјена на енглески, немачки, шпански, руски, арапски, турски, француски, пољски, румунски, украјински, мађарски, словеначки, летонски, албански, македонски, грчки, бугарски и каталонски језик. Добитник је Златне значке за допринос култури као и књижевних награда „Меша Селимовић“, „Бранко Миљковић“, „Ђура Јакшић“, „Ахмед Вали“, „Стеван Сремац“, „Златно слово“, „Кочићево перо“, Виталова награда, а за уреднички рад у *Сенци* добио је Награду „Сергије Лајковић“. Живи у Новом Пазару.

Рагивој Шајшинац (1949, Зрењанин), пише поезију, прозу, књижевну и ликовну критику, преводи с руског и енглеског језика, бави се и драматургијом. Објавио је следеће књиге: *Оружје људски рађено* (1970), *Шуми се врађају ђрајови* (1974), *Даровно ђушовање* (1978), *Панілосов извешај*

(1982), *Сузе у лунајарку* (1987), *Оченаш на Тајмс скверу* (1991), *Оловни долов* (1995), *Лед и млеко* (2003), *Пси верса* (2005), *Кањишка моношиија* (двојезично на српском и мађарском, 2007), *Северни изјовор* (2011), *Сџара канџина* (2011), *Ди* (2013), *Зло цвећа* (2013); књиге прозе: *Банайска чиџанка* (1991), *Мој бејејски гео свеџа* (1994), *Бајке о їрму* (1995), *Чеховија* (1996) *Вез у ваздуху* (1998), *Жрџве бидермајера* (2000), *Сибилски їласови* (2001), *Нага сџанује на крају їрага* (са Угљешом Шајтинцем, 2002), *Водено геџе* (2004), *Причица* (2005), *Кинеско двориџе* (2006), *Lyrik klinik* (2009),

Северни изјовор (2011), *Сџара канџина* (2011), *Дилинкуца – краџке и фришке банайске бајке* (са Љ. Шајтинац, 2012), *Зло цвећа – їоезија једної кловна айсолуџа* (2013), *Псећа суза* (2014), *Ди? – нова банайска їесмарица* (2014), *Порцелан – роман у слободном сџиху* (2017), *Неїознавање їрироде* (2018), *Сува иїла* (2019), *Пелерина* (2020) и *Авеџи айџара* (2020); књиге есеја: *Хоџел Чарнојевић* (1989), *Демоїорїон* (1990), *Хајка на Акїџеона* (1997). Добитник је више награда за свој рад, између осталих „Ђура Јакшић“ и „Васко Попа“. Живи у Зрењанину.